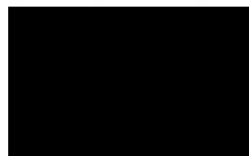

Krajský úřad, Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem
ředitel

Datum: 3. 10. 2019
JID: 159122/2019/KUUK
Číslo jednací: KUUK/133662/2019/LP
Spisová značka: 545/LP/2016

ROZHODNUTÍ

Ústecký kraj, krajský úřad (dále jen „povinný subjekt“) rozhodl ve věci žádosti pana [redacted] (dále jen „žadatel“), podané podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), a doručené povinnému subjektu dne 21. 12. 2016, evidované pod JID 190929/2016/KUUK (dále jen „žádost“)

takto:

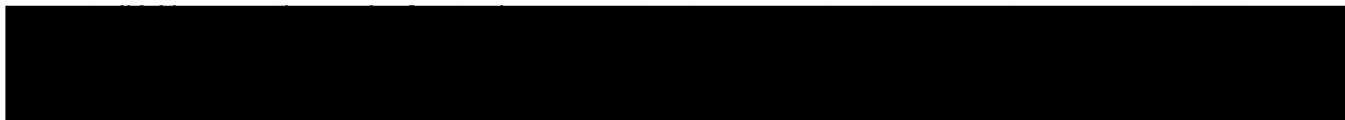
žádost o informace se dle ust. § 8a InfZ týká osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobních údajů, které povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Povinný subjekt došel k závěru, že poskytnutím informace by bylo nepřiměřeně zasaženo do osobnostních práv osob, jejichž se žádost týká. Naopak povinný subjekt nenalezl důvody pro prolomení ochrany osobních údajů, a to ani v nálezů Ústavního soudu ČR sp. zn. IV. ÚS 1378/16 a proto žádost dle ustanovení § 15 odst. 1 InfZ

odmítá.

Odůvodnění

I.

Žadatel žádostí ze dne 21. 12. 2016, doručenou povinnému subjektu prostřednictvím e-mailové schránky dne 21. 12. 2016 požádal o poskytnutí informací,

II.

Povinný subjekt žádosti nevyhověl a rozhodnutím ze dne 4. 1. 2017 žádost odmítl a po zrušujících rozhodnutích odvolacího správního orgánu, rozhodnutími ze dne 9. 3. 2017, 22. 5. 2017, 28. 7. 2017, 24. 10. 2017, ji opakovaně odmítl.

Povinný subjekt ve svých rozhodnutích o odmítnutí žádosti vyložil důvody svého rozhodnutí, když žádostí dotčená osoba s poskytnutím svých osobních údajů žadateli nesouhlasila. Povinný subjekt vždy vyhodnotil otázku, zda žadatelem požadované informace lze poskytnout postupem podle § 8a InfZ a dále rovněž vyložil, proč nelze žadatelem požadované informace poskytnout prostým postupem podle § 8b InfZ. Ve své argumentaci k poskytnutí informací podle § 8b InfZ povinný subjekt vyslovil nesouhlas se závěry uvedenými v rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, sp. zn. 8 As 55/2012. Nesouhlasil s výkladem, že při vyřízení předmětné žádosti je třeba bez dalšího postupovat podle § 8b InfZ. Povinný subjekt po celou dobu setrval na svém stanovisku k rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, sp. zn. 8 As 55/2012 s tím, že ustanovení § 8b InfZ nemůže být prostředkem, jímž zákonodárce řešil střet dvou ústavně zaručených práv, že nelze tvrdit, že test proporcionality provedl zákonodárce s tím, že k pozitivnímu závěru o provedení testu zákonodárcem nespovídá žádná z okolností, která doprovázela včlenění § 8b do informačního zákona. Z uvedených důvodů nepovažoval povinný subjekt judikaturu Nejvyššího správního soudu za spolehlivé právní východisko při vyřizování žádosti žadatele.

Povinný subjekt **ve svých rozhodnutích opakovaně** upozorňoval, že Nejvyšší správní soud vyložil ustanovení § 8b InfZ způsobem, jenž podstatně zasahuje do základních práv, zejména dle čl. 10 Listiny základní práv a svobod a to aniž by byla vůbec zjištěna vůle zákonodárce.

Povinný subjekt upozorňoval, že je otázkou ústavně konformního výkladu Listiny práv a svobod (Listina), jaký je obsah práva na vyhledávání informací dle čl. 17 odst. 2 Listiny „*Povinný subjekt ve svých rozhodnutích vychází z předpokladu, že právo na svobodné vyhledávání informací nezakládá právo na informace o osobních poměrech ostatních fyzických osob, v tomto případě platových poměrech osob, které jsou zaměstnanci povinného subjektu. K tomu uvádí východiska, z nichž vychází. Cílem, který čl. 17 Listiny sleduje, je zákaz státu omezit svobodu projevu. Nelze z něj však dovozovat právo na přístup k libovolným informacím. Tomuto právu neodpovídá povinnost fyzické osoby strpět poskytnutí informací o své osobě. To znamená, že svobodný přístup k informacím je takto zaručován pouze vůči informacím veřejným, které jsou veřejně dostupné a přístupné neurčitému okruhu osob. Z našeho právního řádu neplyne povinnému subjektu povinnost k tomu, aby informace o platových poměrech svých zaměstnanců byly informacemi veřejnými. Z uvedeného důvodu je chybné z čl. 17 odst. 2 Listiny dovozovat premisu oprávnění každého takovou informaci požadovat. Naopak, z čl. 10 odst. 3 Listiny plyne právo každého na ochranu před neoprávněným shromažďováním údajů o své osobě. Informace mající osobní povahu proto podle povinného subjektu mají vyšší stupeň ochrany. Toto právo je řazeno mezi základní lidská práva, právo na informace je naopak právo primárně politické. Ustanovení § 8b InfZ představuje dle povinného subjektu zákonný průlom do práva na ochranu osobnosti ve smyslu čl. 10 Listiny. Tento průlom je však průlomem pouze na zákonné úrovni, a tedy nikoliv průlom vyžadovaný existencí jiného ústavně zaručeného práva. Z toho pak plyne, že zákonodárce nemohl prostřednictvím § 8b InfZ vyřešit střet mezi právem na informace a právem na ochranu osobnosti na podkladě principu proporcionality na který se Nejvyšší správní soud odvolává s argumentem, že jej provedl již zákonodárce (bod 77 rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012). Ustanovení čl. 10 odst. 3 Listiny proto povinný subjekt chápe jako zvláštní k čl. 17 odst. 2 Listiny.“*

Současně povinný subjekt ve svých rozhodnutích uváděl důvody, pro které spatřoval přístup Nejvyššího správního soudu za chybný při posuzování otázek (bod 62 rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012) intencí historického zákonodárce. Uváděl, že proto nepovažuje závěry učiněné soudem za relevantní východisko k dalším jím učiněným závěrům.

Povinný subjekt, vedle výše uvedeného, dospěl k závěrům o neposkytnutí informací žadateli, když v každém jednotlivém případě provedl, v souladu s předchozími závěry Ústavního soudu, vždy test proporcionality k poměření, zda u žadatele v dané věci právo na informace nepřevýšilo právo na ochranu soukromí dotčených osob. Test provedl v rozsahu (i) **kritéria vhodnosti** - tj. posuzoval, zdali poskytnutí informace o finančním plnění umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (kontrolu výkonu veřejné správy); (ii) **kritéria potřebnosti** - zda zamýšleného cíle (kontroly výkonu veřejné správy) je možno dosáhnout i jinými postupy; spočívající v porovnávání legislativního prostředku, omezujícího základní právo resp. svobodu, s jinými opatřeními, umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod, resp. dotýkajícími se jich v menší intenzitě; (iii) **kritéria závažnosti** - obou v kolizi stojících základních práv; vycházejí ze zásady, že základní práva jsou rovnocenná; pročež zvažoval empirické, systémové, kontextové i hodnotové argumenty.

Povinný subjekt tak vždy vyřídil předmětnou žádost o informace na základě posouzení a zjištění, že poskytnutí informací žadateli představuje zásah do ústavně chráněného práva na ochranu soukromého života zaměstnanců. Odvolací správní orgán i nadále setrval na svém právním názoru a rozhodnutí povinného subjektu rušil a věc vrátil k novému vyřízení s tím, že při vyřízení žádosti je třeba postupovat podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, sp. zn. 8 As 55/2012. Stejně postupoval i poté, kdy povinný subjekt ve svých rozhodnutích jako samostatný důvod pro odmítnutí žádosti označil existenci předběžného opatření vydaného Ústavním soudem v řízení o Ústavní stížnosti vedené pod sp. zn. IV. ÚS 1378/16 a na to navazující postup Krajského soudu v Ústí nad Labem, kdy tento soud přerušil řízení v obdobné věci. Odvolací správní orgán nevyhověl žádosti povinného subjektu, aby odvolací řízení přerušil.

III.

Dne 1. 11. 2017 Ústavní soud vyhlásil Nález sp. zn. IV. ÚS 1378/16 ze dne 17. 10. 2017 (dále jen „Nález Ústavního soudu“). Ústavní soud se uvedeným nálezem, který je podle čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky závazný pro všechny orgány a osoby, zásadním způsobem vyjádřil k otázce poskytování informací o platech a odměnách na základě žádostí podaných podle InfZ. Ústavní soud zaujal oproti názorům Nejvyššího správního soudu prezentovaných v této otázce rozhodnutím rozšířeného senátu sp. zn. 8 As 55/2012 ze dne 22. 10. 2014 stanovisko odlišné.

Podle předmětného Nálezu Ústavního soudu pak:

„122. Ústavní soud je toho názoru, že ústavní stížnost nutno posoudit (aniž by odhlédl od ostatních stěžovateli citovaných článků Listiny) zejména z hlediska článku 10 Listiny, zaručujícího právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života a před shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním osobních údajů a z hlediska článku 8 Úmluvy, zaručujícího právo na respektování soukromého života. Dále musí být přihlédnuto k článku 17 Listiny, zaručujícího svobodu projevu a právo na informace, a k článku 10 Úmluvy, zaručujícího svobodu projevu (a v jejím rámci též právo na informace ve veřejném zájmu).“

123. Z výše uvedené judikatury ESLP, Soudního dvora EU a Ústavního soudu lze formulovat některé následující obecné principy vztahující se k daným ústavně zaručeným právům a svobodám.

124. Článek 10 Úmluvy zaručuje právo na svobodu projevu a v jeho rámci právo na přístup k informacím ve veřejném zájmu. Toto právo není absolutní, ale je omezené resp. podmíněné nezbytností těchto informací pro výkon svobody projevu, zahrnující právo přijímat a rozšiřovat informace.

125. Povinná osoba může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance vyžádané na základě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud nejsou splněny všechny tyto podmínky:

a) účelem vyžádání informace je příspěvek k diskusi o věcech veřejného zájmu;

b) informace samotná se týká veřejného zájmu;

c) žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. "společenského hlídacího psa";

d) informace existuje a je dostupná.

Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, potom odmítnutí poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny.

126. Článek 17 odst. 1 Listiny zaručuje (obdobně jako článek 10 odst. 1 Úmluvy) právo na přístup k informacím. Ustanovení článku 17 odst. 5 Listiny zavazuje státní orgány a orgány územní samosprávy poskytovat informace o své činnosti "přiměřeným způsobem" s tím, že podmínky a provedení tohoto závazku, resp. jemu odpovídajícího práva, stanoví zákon. Právo na informace ve veřejném zájmu není absolutní; pokud jeho výkon zasahuje do práva na ochranu soukromého života, chráněného článkem 10 Listiny a článkem 8 Úmluvy, je nutno v každém jednotlivém případě všechna tato práva poměřovat a zajistit mezi nimi spravedlivou rovnováhu.

127. Požadavek "přiměřenosti" je nutno dle přesvědčení Ústavního soudu vykládat ve světle výše uvedeného testu, uplatňovaného ESLP při aplikaci článku 10 Úmluvy ve vztahu k poskytování informací ve veřejném zájmu (viz body 85 až 94 odůvodnění tohoto nálezu).

128. Informace o platových poměrech zaměstnanců jsou osobní údaje, spadající pod ochranu článku 10 Listiny a článku 8 Úmluvy, zaručující právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života, a právo na informační sebeurčení, umožňující jednotlivci spoléhat na své právo na soukromí z hlediska dat, která jsou shromažďována, zpracovávána a šířena.

129. V posuzovaném případě je poskytnutí těchto informací povinnou osobou (zaměstnavatelem) zřetelným zásahem do práva stěžovatelů na ochranu před zasahováním do soukromého života a do práva na ochranu před neoprávněným zveřejňováním osobních dat. Dochází takto ke střetu ústavně garantovaných základních práv, tj. práva stěžovatelů na ochranu před zasahováním do soukromého života dle čl. 10 Listiny a čl. 8 Úmluvy - to na straně jedné, a práva žadatele na svobodu projevu (a v jeho rámci práva na informace ve veřejném zájmu), chráněného článkem 17 Listiny a článkem 10 Úmluvy - to na straně druhé.

130. Při střetu základních práv nutno vycházet z principu, že všechna základní práva jsou rovnocenná. Orgány aplikující relevantní právní úpravu - tj. v posuzovaném případě osoby poskytující informaci, správní orgány a soudy v systému správního soudnictví - musí v každém jednotlivém případě porovnat dotčená základní práva, a posoudit, zda mezi nimi byla dodržena spravedlivá rovnováha.

131. Jak bylo uvedeno již výše, výsledek by se v zásadě neměl lišit podle toho, zda věc byla posuzována podle čl. 8 Úmluvy resp. čl. 10 Listiny na straně jedné, nebo podle čl. 10 Úmluvy resp. čl. 17 Listiny, na straně druhé. Všechna tato práva zasluhují stejnou ochranu.

132. Ze shromážděných podkladů je v nyní posuzované věci zřejmé, že zaměstnavatel (zřejmě pod tlakem rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 55/2012), jako povinná osoba ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, osobní údaje stěžovatelů žadateli poskytl, aniž by se jakkoliv vyrovnal se skutečností, že takové poskytnutí informací je zásahem do ústavně chráněného práva na ochranu soukromého života svých zaměstnanců.

133. V žádosti žadatele ze dne 1. 6. 2015 o poskytnutí informací (viz bod 6 odůvodnění tohoto nálezu) není jakákoliv zmínka o účelu, k jakému mají být požadované osobní údaje užity ve veřejném zájmu, a v čem tento veřejný zájem má spočívat. Nebylo proto možné ani posoudit, zda sledovaného účelu nebylo možné dosáhnout i jinak, tj. při šetření ústavně chráněných základních práv dotčených osob (stěžovatelů).

134. Ústavní soud nesouhlasí se závěrem Nejvyššího správního soudu vysloveným v jeho rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012, že test proporcionality není třeba provádět při posuzování jednotlivých konkrétních případů, protože takový text prý provedl již zákonodárce při formulaci ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím.

135. Žádným zákonem nelze abstraktně vyloučit ochranu základních práv a svobod, zaručenou ústavním pořádkem. V každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv musejí soudy a jiné orgány veřejné moci zvážit význam a intenzitu dotčených práv. V posuzované věci spočívalo pochybení statutárního města Zlín v tom, že při rozhodování o žádosti žadatele neprovedlo nezbytný test proporcionality.

136. Ústavní soud konstatuje, že poskytování informací o odměnách za práci není obecně protiústavní, nicméně případný zásah do základních práv dotčených osob je nutno posuzovat podle okolností každého jednotlivého případu.

137. Z vyložených důvodů Ústavní soud ústavní stížnosti vyhověl podle ustanovení § 82 zákona o Ústavním soudu a konstatuje, že v posuzovaném případě statutární město Zlín porušilo poskytnutím osobních informací o platech a odměnách stěžovatelů jejich právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života, právo na ochranu před neoprávněným zveřejňováním osobních údajů a právo na respektování soukromého života; tato základní práva jsou zaručena článkem 10 odst. 2, odst. 3 Listiny a článkem 8 odst. 1 Úmluvy.

138. Statutárnímu městu Zlín se podle § 82 odst. 3 písm. b) zákona o Ústavním soudu zakazuje, aby pokračovalo v poskytování osobních údajů o platech a odměnách stěžovatelů.

.....
140. Závěrem Ústavní soud konstatuje: Tento nálezn nemá retroaktivní účinek. Nezakládá žádný titul pro uplatňování jakýchkoli nároků osob, jejichž osobní údaje byly povinnou osobou poskytnuty žadatelům o informaci v souladu s tehdejší judikatorní praxí před účinností tohoto nálezu.“

IV.

Povinný subjekt žádost žadatele svými předchozími rozhodnutími ze dne 26. 6. 2019, resp. 6. 8. 2019 odmítl a řádně zdůvodnil své rozhodnutí odkazem na aktuální judikaturu a s tím, že žadatel zejména neplní úkoly či poslání dozoru veřejnosti (rolí „společenského hlídačho psa“) a že účelem vyžádání informace není přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu.

Žadatel podal proti rozhodnutí odvolání dne 7. 8. 2019, o kterém rozhodl odvolací správní orgán rozhodnutím č. j. MV-115196-108/ODK-2017 ze dne 5. 9. 2019, kdy dle § 90 odst. 1 písmeno b) správního řádu rozhodnutí povinného subjektu zrušil a vrátil mu věc zpět k novému projednání. Rozhodnutí odvolacího orgánu s vyznačenou právní mocí spolu se spisem bylo doručeno povinnému subjektu dne 18. 9. 2019.

V.

Povinný subjekt vyzval žádostí dotčenou osobu, aby se k předmětné žádosti o poskytnutí informací v novém projednání vyjádřil. Dotčená osoba se uvedla, že s poskytnutím informace nesouhlasí. K výzvě povinného subjektu se dotčená osoba vyjádřila, cit.:

- ”
- 1) Nadále zásadně nesouhlasím se sdělením požadované informace a trvám na tom, že je zde zřejmá kolize mezi zákonem č. 106/1999 Sb. a zákonem č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, potažmo zrušeným zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a především s Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (viz příslušná ustanovení uvedených právních předpisů).
 - 2) *Pokud jde o tvrzení žadatele ohledně jeho postavení „společenského hlídačského psa“, jež používá při argumentaci ke své žádosti, není mi jasno, na základě čeho a jaké vlastní kvalifikace by chtěl žadatel objektivně posuzovat, zda výše mého ročního příjmu, s jejímž sdělením nesouhlasím, odpovídá mé kvalifikaci, podpořené dlouholetými zkušenostmi z praxe odvolacího orgánu. Mimo to, osoba žadatele neposkytuje žádnou záruku, že by nemohlo dojít ke zneužití a zveřejnění poskytnuté informace, a právní jistota ochrany osobních práv dotčené osoby je v tomto případě téměř nulová.*
 - 3) *K žadatelem argumentované nespokojenosti s postupem mnou řízeného oddělení v konkrétním řízení, kdy bylo jím podané odvolání rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, (dále jen „odvolací orgán“) čj. 2734/DS/2016, JID 102927/2016/KUUK/MŠ ze dne 19. 7. 2016 zamítnuto a současně bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, sděluji následující skutečnosti. Proti rozhodnutí odvolacího orgánu brojil žadatel podáním žaloby ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který svým rozsudkem čj. 75A 23/2016-44 ze dne 16. 4. 2018 žalobu žadatele zamítnul, rozhodnutí soudu nabylo právní moci dne 2. 5. 2018. Proti tomuto rozsudku uplatnil žadatel kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud svým rozsudkem č.j. 2 As 164/2018 – 40 ze dne 21. 8. 2019 rovněž zamítnul (nabytí právní moci dne 28. 8. 2019). Tuto argumentaci lze tedy s přihlédnutím k uvedeným rozsudkům považovat za marginální. Naskýtá se však otázka, proč žadatel neinformoval Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) o tom, že proti postupu odvolacího orgánu brojil podáním žaloby a následně kasační stížností, tedy projednáním své věci ve správním soudnictví.*
 - 4) *Na základě výše uvedeného jsem nucen konstatovat, že jednání žadatele lze zařadit mezi jednání in fraudem legis, kdy dochází ke zneužití práva na informace pro naplnění osobních zájmů žadatele, a to v rozporu s ochranou osobních údajů dotčené osoby. Toto jednání navíc opakovaně podporuje ministerstvo svými rozhodnutími vydanými v řízení o odvolání žadatele (celkem 14 rozhodnutí) proti celkem 14 rozhodnutím povinného subjektu, takže mi nezbyvá, než v případě dalšího identického postupu ministerstva uplatnit za účelem zajištění svých osobních práv příslušné prostředky soudní ochrany, jestliže mi není schopno takovou ochranu poskytnout Ministerstvo vnitra.“*

Při řešení otázky, zda poskytnout žadateli požadované informace, postupoval povinný subjekt dále v mezích platné právní úpravy a v souladu s aktuální judikaturou v dané věci, především pak s rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 11 A 125/2018-70 ze dne 7. 3. 2019, který nabyl právní moci dne 15. 5. 2019. Podle Nálezu Ústavního soudu (bod 125) povinný subjekt „...může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance vyžádané na základě

ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud nejsou splněny všechny tyto podmínky:

- a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu;
- b) informace samotná se týká veřejného zájmu;
- c) žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. "společenského hlídacího psa";
- d) informace existuje a je dostupná.

Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, potom odmítnutí poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny.

V posuzovaném případě je poskytnutí požadovaných informací povinným subjektem zřetelným zásahem do práva žádostí dotčené osoby na ochranu před zasahováním do soukromého života a do práva na ochranu před neoprávněným zveřejňováním osobních dat. Jde o střet ústavně garantovaných základních práv, tj. práva dotčené osoby na ochranu před zasahováním do soukromého života dle čl. 10 Listiny a práva žadatele na svobodu projevu (a v jeho rámci práva na informace ve veřejném zájmu) chráněného článkem 17 Listiny na straně druhé. Při střetu základních práv je nutno vycházet z principu, že všechna základní práva jsou rovnocenná. Povinný subjekt musí v každém jednotlivém případě porovnat dotčená základní práva a posoudit, aby při vyřízení žádosti byla mezi nimi dodržena spravedlivá rovnováha.

Při výše uvedeném bral na zřetel, aby při posouzení byla dodržena spravedlivá rovnováha. Povinný subjekt při posouzení nesdílel názor odvolacího správního orgánu, že v pochybnostech je třeba upřednostnit právo na informace. V důvodech povinný subjekt odkazuje na svá předchozí rozhodnutí.

Povinný subjekt tak provedl „platový test“ a zkoumal naplnění podmínek, při jejichž splnění lze žadateli požadované informace poskytnout i přes zásah do práv dotčených osob, tak jak jsou naznačeny Nálezem Ústavního soudu. Toto posouzení provedl povinný subjekt i s ohledem a ve shodě s Metodickým doporučením k poskytování informací o platech a odměnách podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, č. j. MV-138779-7/ODK-2017, resp. jeho stručným shrnutím publikovaným pod stejným číslem jednacím, a zjistil níže uvedené skutečnosti.

- 1) Požadovaná informace nepochybně existuje a je dostupná.
- 2) Žadatel není v postavení dozoru veřejnosti, resp. „společenského hlídacího psa“, a to z následujících důvodů. Žadatel nepatří do „první skupiny“ žadatelů (novináři, nevládní organizace apod.), u kterých lze splnění této podmínky do jisté míry presumovat. V rámci „druhé skupiny“ ostatních žadatelů bylo splnění dané podmínky posuzováno a hodnoceno. Žadatel ve své žádosti neuvedl žádný důvod svého požadavku na informace. Omezil se pouze na text „žádám o poskytnutí následujících informací: celková výše ročního příjmu (vč. odměn) zaměstnance státní správy [redacted] za rok 2016“. Z této informace jako takové nelze ani uvažovat o tom, že by žadatel požadoval informace v pozici společenského hlídacího psa.

Povinný subjekt však při dalším postupu zjistil, že žadatel je provozovatelem internetových stránek svevole.cz, které jsou věnovány právě zveřejňování kroků, které žadatel v dané věci

podniká. Ani tato skutečnost však nepostačuje pro závěr o roli hlídacích psa, neboť i dle názoru nejaktuálnější judikatury v dané věci, konkrétně dle rozhodnutí Městského soudu v Praze pasivní zveřejnění získaných informací není nic jiného, než to, že poskytnutá informace je zpřístupněna dalším osobám. Žadatel netvrdil ani nedoložil, že se předmětnou problematikou blíže zabývá, že provádí analýzy získaných informací a činí z nich závěry o tom, nakolik získané informace svědčí o respektování veřejného zájmu na např. určité výši odměny a podobě. Aby totiž určitý subjekt mohl „hlídat“, nemůže se spokojit s pasivním obstaráváním informací, ale musí s nimi aktivně pracovat, aby „hlídal“ právě onu správnost použití veřejných prostředků. Nic takového žadatel nikdy netvrdil ani nedoložil.

Předmětná webová stránka neobsahuje žádnou věcnou kritiku činnosti subjektu údajů (dotčené osoby). Z obsahu stránek si nelze učinit ani základní představu o podstatě kritizované věci, obsahuje pouze a výhradně nezdůvodněnou kritiku činnosti [REDAKCE]. Stěžejní je zjištění samotné motivace žadatele, která vychází z posouzení a rozhodnutí o jeho odvolání ve správním řízení. Právě po tomto rozhodnutí žadatel dle jeho vyjádření pojal pochybnost, zda za takovou práci nepobírá příliš vysoké částky. Ústředním motem kritiky je pak obvinění, že povinný subjekt se dopustil svévole ve smyslu bezohledného uplatňování vlastní vůle. Taková kritika je podle názoru povinného subjektu nevěcná. Povinný subjekt je proto názoru, že označení jeho postupu při vyřizování žádosti žadatele za nesmyslné, protizákonné a bezohledné uplatňování vlastní vůle (svévůli) povinným subjektem nenese znaky věcné kritiky, jinými slovy nedává pravdivý obraz věci. **Webová stránka je tedy spíše nástrojem msty žadatele ve vztahu k [REDAKCE]**

[REDAKCE] než prostorem k diskusi o věcech veřejného zájmu. Jak samotná Metodika Ministerstva vnitra stanoví „*Sotva však bude možné takové postavení přiznat osobě, která sice provozuje internetové stránky, jejichž podstatou je ovšem pouze nevěcná kritika činnosti veřejné správy bez jakékoli objektivní podoby. Tedy nepůjde-li o aktivitu podobnou aktivitě „novinářské“ ale o pouhé (a dnes hojně rozšířené) veřejné nepodložené kritizování všeho a všech*“.

- 3) Povinný subjekt nepochybuje o tom, že platové poměry ve veřejné správě jsou záležitostí veřejného zájmu, ale na základě shora uvedených informací je nutno dojít k závěru, že žadatel žádostí o získání informací veřejný zájem nesleduje a tato nemá přispět k diskusi ve věci veřejného zájmu a veřejného zájmu se tedy ani okrajově netýká. Samotným účelem žádosti, což proklamuje samotný žadatel je snaha získat jakýkoli materiál, kterým by bylo možné popudit širší veřejnost proti vedoucímu pracovníkovi Ústeckého kraje, který zamítl odvolání žadatele a následně ustál i jeho ničím nepodloženou námitku podjatosti. Povinný subjekt tak došel k závěru, že žadatel nedoložil, že by v případě jeho žádosti byl veřejný zájem na poskytnutí informací vyšší než právo dotčených osob na ochranu jejich soukromí. Naopak povinný subjekt došel k závěru, že je třeba soukromí těchto osob chránit a toto zjištění učinil důvodem, proč žádosti o poskytnutí informací nevyhověl. V návaznosti na shora uvedený rozsudek Městského soudu v Praze má povinný subjekt za to, že na projednávanou věc dopadá i bod 50 Preambule Nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 27. 4. 2016, č. 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů, který stanoví, že „*zpracování osobních údajů pro jiné účely, než pro které byly původně shromážděny, by mělo být povoleno jen v případě, kdy je slučitelné s účely, pro které byly původně shromážděny*“. Při zjišťování, zda je účel dalšího použití takových údajů slučitelný s účelem, pro který byly údaje původně shromážděny, je třeba vzít v úvahu jakoukoli vazbu mezi těmito účely a účel zamýšleného dalšího zpracování, kontext, v němž byly údaje shromážděny, zejména přiměřené očekávání ohledně jejich

dalšího použití a existence vhodných záruk. Podle bodu 39 Preambule téhož předpisu je zapotřebí, „aby konkrétní účely, pro které jsou osobní údaje zpracovány, byly jednoznačné a legitimní, a aby byly stanoveny v okamžiku shromažďování osobních údajů“. Osobní údaje by tak měly být přiměřené, relevantní a omezené na to, co je nezbytné z hlediska účelu, pro který jsou zpracovávány. Způsob jejich zpracování by měl zaručovat náležitou bezpečnost a důvěrnost těchto údajů, mimo jiné za účelem zabránění neoprávněnému přístupu k osobním údajům nebo jejich neoprávněnému použití.

Povinný subjekt tak má za to, že budoucí uveřejnění poskytnutých informací na webových stránkách žadatele nedokládá řádný záměr k vyvolání diskuze o veřejném zájmu. Tato podmínka tedy není splněna. Nelze přitom odhlédnout právě od zjištění, že žadatel avizoval záměr uveřejnit poskytnuté informace na internetových stránkách (www.svevole.cz). Povinný subjekt má za to, že zákon o veřejném přístupu k informacím s možností žadatelů masivně a nekontrolovatelně (na internetu) uveřejňovat získané informace nepočítá. Zveřejňování informací o platech a odměnách konkrétních osob je zpracováním osobních údajů, přičemž třetí osoba nedala souhlas s poskytnutím požadovaných informací. Je zřejmé, že žadatelem zamýšlené zpřístupnění osobních údajů neomezenému okruhu osob prostřednictvím internetu důvodně představuje pro dotčenou osobu vyšší zásah do soukromí, než je „pouhé“ poskytnutí konkrétnímu žadateli, což je právě otázka, kterou povinný subjekt při vyřízení žádosti posuzovat musí. Zájem dotčené osoby na ochraně jejích osobních údajů je tedy nepochybně vyšší než zájem žadatele na získání informace k vyvěšení na internetu.

Ze shora uvedených bodů je dále nepochybné, že na aktuální případ daného žadatele lze naprosto přesně aplikovat i modelovou situaci předvídanou v čl. 4 odrážka čtvrtí Metodického doporučení k poskytování informací o platech a odměnách podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, č. j. MV-138779-7/ODK-2017, resp. jeho stručného shrnutí publikované pod stejným číslem jednacího Ministerstvem vnitra ČR, tento modelový případ říká, že: **„Žadatelem je neúspěšný účastník stavebního řízení. Bude se domáhat informace o platu vedoucího stavebního odboru a všech jeho zaměstnanců, údaje o počtu rozhodnutí vydaných stavebním odborem a údaje o počtu zrušených rozhodnutí krajským úřadem. Žádný účel své žádosti neuvede. V tomto případě není namístě informací o platu vedoucího odboru a zaměstnanců (individualizovanou) poskytnout, neboť žadatel není v postavení „společenského hlídacího psa“, přestože případná diskuse na téma vazby odměňování a úspěšnosti ve správních řízeních může být relevantní. Pokud by žadatel v žádosti uvedl, že existuje obecné podezření na to, že jsou zaměstnanci „přepláceni“ a on hodlá takové informace zveřejnit na internetu, zřejmě by mu bylo možné přiznat postavení „společenského hlídacího psa“, nebude však splněna nezbytnost poskytnutí takové konkretizované informace (k naplnění účelu získání informace postačí zpřístupnění anonymizovaných údajů).“** **I v daném případě se žadatel domáhá zveřejnění platu výhradně jednoho vedoucího pracovníka, který měl v gesci předchozí neúspěšné odvolání žadatele a proti kterému žadatel neúspěšně namítal podjatost.**

Zájem žadatele tedy rozhodně není veřejným a neposkytnutí informace je plně v souladu s doporučeními Ministerstva vnitra ČR. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani fakt, že žadatel čistě účelově a pro získání zástupného prostředku pro získání požadované informace založil „fiktivní“ webové stránky, jejichž skutečným účelem je pouze odůvodnit snahu o získání osobních údajů dotčených osob. Fiktivnost předmětných webových stránek je třeba dokládat především z jejich obsahu v okamžiku zřízení a také z faktu, že z veřejně dostupného registru webových domén na adrese <https://puvodni.domena.cz> jasně plyne, že předmětná stránka **svevole.cz byla**

vytvořena až 23. 5. 2017, tedy naprosto účelově až téměř půl roku po datu podání žádosti o informace. **Tento případ tedy naprosto přesně kopíruje shora uvedený modelový případ uváděný Ministerstvem vnitra ČR**, neboť je nutné dojít k závěru, že skutečná motivace zhrzeného žadatele by i v modelovém případě zůstala stejná, i pokud by tento v průběhu vyřizování své žádosti zřídil i několikero webových stránek, jejichž fiktivním smyslem by byla veřejná diskuze na téma odměňování úředníků, když ale cílem těchto stránek by byli pouze konkrétně určené osoby. Platové podmínky jiných zaměstnanců státní správa žadatele zcela evidentně nezajímají a veřejnou diskuzi o jejich odměňování nemá zájem vést. Pokud však Ministerstvo vnitra ČR ve svém posledním rozhodnutí ze dne 20. 3. 2019 uvádí příklad jím uváděný v metodickém doporučení *„nemůže být chápán ani jako návod neposkytovat informace o platových poměrech pracovníků veřejné správy, s jejichž prací byl žadatel o informaci nespokojený. Ani z něj nelze dovozovat, že pokud jsou poptávány informace o platových podmínkách jednotlivých konkrétních zaměstnanců, jejím skutečným účelem nemůže být veřejná diskuse o odměňování ve veřejné sféře....“* V takovém případě však povinný subjekt nechápe, proč a z jakého důvodu bylo metodické doporučení vydání, resp. z jakého důvodu je v něm uveden předmětný příklad. V rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR pak zcela chybí vysvětlení o tom, jak má tedy být příklad chápán, když nemá být chápán tak jak je uveden.

Povinný subjekt tedy řádně prověřil žádost žadatele a motivaci, pro kterou žadatel baží právě po těchto požadovaných informacích a došel k závěru, že taková žádost je pouze šikanózní a nátlaková a jejím skutečným účelem není veřejná diskuse. Žádost jako taková je tedy vadným výkonem práva a zneužitím práva na informace a jako takové ji tedy logicky nelze vyhovět. Důvody, pro které povinný subjekt odmítá žádost žadatele, jsou absence právním řádem předpokládaného účelu pro získání konkrétní informace a neprokázání relevantního postavení žadatele, které by v jeho případě zakládalo právo na získání informace v protikladu k právu dotčené osoby na ochranu jejích osobních údajů.

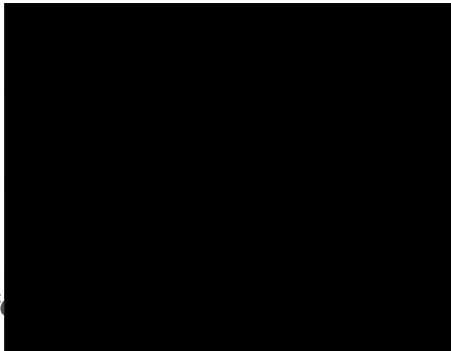
Uvedené pak plyne i z obsahu vyjádření žadatele ze dne 29. 11. 2017 pro odvolací správní orgán (č. j. MV 15196-46/ODK-2017), které je založen ve spise. Žadatel ve vyjádření uvedl ve vztahu k Nálezů Ústavního soudu, že na webových stránkách jsou uvedeny i důvody, proč požaduje zveřejnění platu úředníka. Z uvedených webových stránek však lze seznat důvod podání takové žádosti, jak je již výše uvedeno. Žadatel na webových stránkách uvedl *„Následovala další kauza, která byla už ale podstatně závaznější. Věcně a řádně jsem se odvolal proti rozhodnutí podřízeného orgánu ke KÚÚK. Toto odvolání mi bylo doktorem Körmerem, bez ohledu na mou argumentaci a jasnou zákonnou oporu, zamítnuto. V tu chvíli jsem začal pochybovat o jeho odbornosti a profesionalitě a podal námitku podjatosti, která mi byla, jak jinak, než zamítnuta. Následovala žaloba na Ústecký kraj, kterou se ještě soud nezačal zabývat. A tak jsem se zařadil do škatulky “Potíživista”, jak o mě následně v polointerní komunikaci hovořil, když jsem na základě informačního zákona požádal Krajský úřad Ústeckého kraje o sdělení výše jeho platu vč. odměn za rok 2016. Po předchozích zkušenostech jsem si nebyl jistý tím, zda za šlendrián, který ve své funkci praktikuje, nečerpá příliš vysoké částky ze státní kasy.“*

Povinný subjekt vzhledem k obsahu vyjádření žadatele pro odvolací správní orgán proto nevyzval žadatele k doplnění jeho žádosti, neboť žadatel se v požadovaném směru již vyjádřil odvolacímu orgánu.

Z výše uvedených důvodů povinný subjekt rozhodl tak, jak je ve výroku rozhodnutí uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí může žadatel podat odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Odvolání se podává prostřednictvím povinného subjektu k nadřízenému orgánu, jímž je Ministerstvo vnitra ČR.

- otisk úředního razítka -

ř... kraje

Rozdělovník:

1. Stejnopis rozhodnutí založen ve spise

